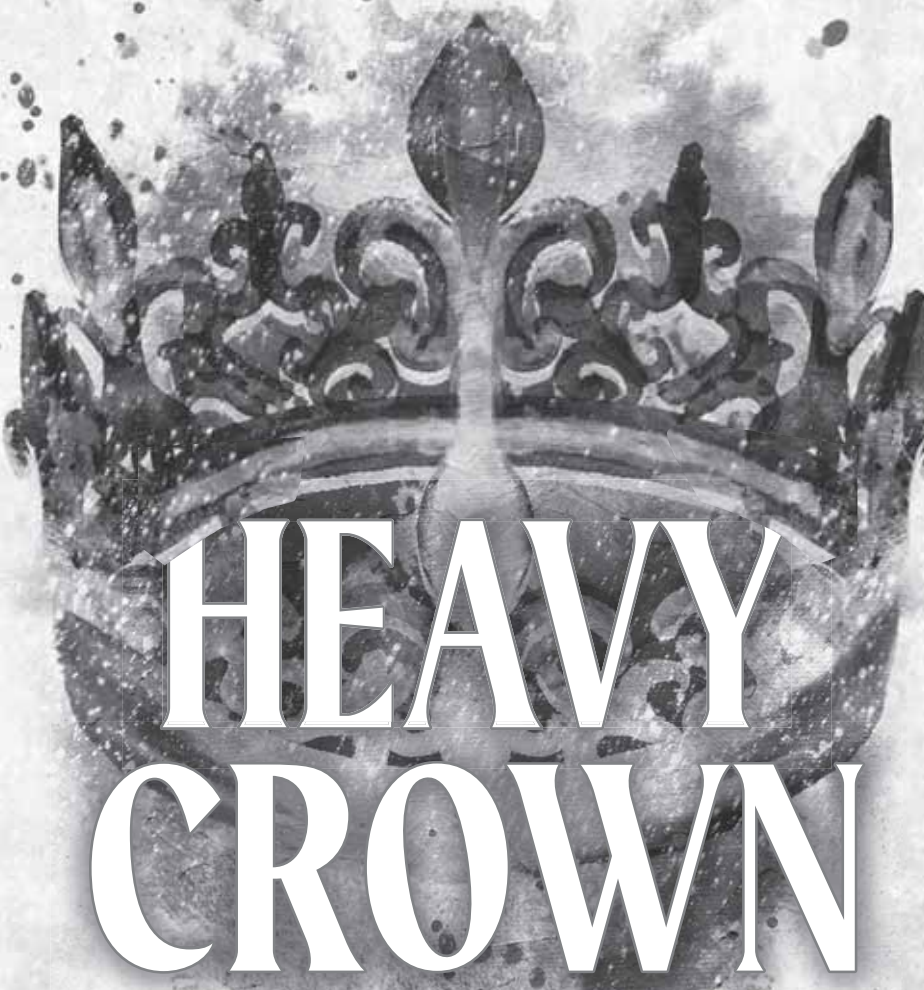

HEAVY CROWN

ALVILÁGI ROMÁNC

HEAVY CROWN

Sebastian & Jelena

SOPHIE LARK

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Sophie Lark: *Heavy Crown – Brutal Birthright, Book 6*
Originally self-published in 2022 by Sophie Lark
This edition published in 2024 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Lukács Andrea

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Emily Wittig

ISBN 978-963-636-975-0

Minden jog fenntartva

Copyright © Sophie Lark 2022, 2024
Cover and internal design © Sourcebooks
Cover and internal illustration © Line Maria Eriksen
Cover image © kues/DepositPhotos
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Lukács Andrea 2026

Ezt a könyvet az én kis szerelmes pacsirtáimnak ajánlom,
akik ilyen hatalmas sikerre vitték az *Alvilági románc-*
sorozatot. Remélem, ezek a könyvek nektek is olyan nagy
boldogságot okoztak, mint nekem. 2020 egy őrült év volt,
de együtt átvészeltük.

Puszi:

A handwritten signature in black ink, reading "Sophie Lark". The script is cursive and elegant, with the first letter 'S' being particularly large and stylized.

A GALLÓK

A GRIFFINEK

Sebastian

A LA MER SARKI BOKSZÁBAN ÜLÖK A KÉT FIVÉREMMELE ÉS A KISHÚGOMMAL, AIDÁVAL. Már egy órája bezárt a hely, ezért a felszolgálók leszedték az asztalokról a terítőket és a poharakat, a szakácsok pedig most fejezik be a tűzhelyek és a hűtők alapos takarítását.

A csapos még mindig az éjszakai leltárt végzi, valószínűleg tovább marad, mint általában, ha esetleg valamelyikünk még szeretne inni valamit. Ez az előnye annak, ha valakinek saját étterme van... Senki sem rúgja ki onnan.

A La Mer a kiváló tengeri ételeiről híres – a laposhalat és a lazacot a keleti partról szállítják ide minden reggel, a királyrákok lába pedig hosszabb, mint az ember karja. Mindannyian vajban sült homárt ettünk ma este. Az elmúlt pár órában csak iszogattunk és beszélgettünk, mert hosszú időre talán ez lesz az utolsó közös esténk.

Dante holnap reggel Párizsba utazik. Elviszi a feleségét, a fiát és az újszülött kislányát az óceánon túlra. Úgy nevezik, extranászút, nekem azonban van egy olyan érzésem, hogy nem fognak visszajönni.

Dante soha nem akart *capocrimine* lenni. Már évek óta ő a családuk valódi vezetője, de csak azért, mert ő a legidősebb – nem azért, mert így akarta.

Természetesen még mindig apám az igazi don, ám az egészsége évről évre romlik. Egyre több feladatot ad át másnak a családi üzlet irányításában. Régen személyesen ő intézett minden találkozót a maffiacsaládokkal, bármilyen apróságról volt is szó. Most már csak akkor veszi fel az öltönyét, és hagyja el a házat, ha a helyzet tényleg megkívánja.

Remeteként él a Meyer Avenue-n lévő régi kúriánkban. Ha a házvezetőnők, Greta nem lakna a házban, nem ebédelne együtt vele, és nem hallgatná meg a panaszkodását arról, hogy Steinbecknek előkelőbb helyet kellene elfoglalnia az írók panteonjában, mint Hemingwaynek, akkor komolyan aggódnék érte.

Azt hiszem, büntudatom van, mert én is vele lakhatnék. A testvéreim mind elköltöztek – Dante és Aida megházasodtak, Nero összeköltözött a barátnőjével, Camille-lal, és egy, a vadonatúj autószerelő műhely fölötti lakásban laknak. Miután befejeztem az iskolát, hazamehettem volna, de nem tettem. Inkább az egyik alvezéremmel, Jace-szel lakom együtt a Hyde Parkban.

Azzal győzködöm magam, hogy egyedüllétre van szükségem, mert így olyan későn vihetek haza lányokat, amilyen későn csak akarok. Igazság szerint viszont úgy érzem, ez éket vert közém és a családom többi tagja közé. Úgy érzem, sodródok... Látom őket, de már nem egy csónakban evezünk.

Ők gyorsan változnak, ahogy én is, de szerintem nem egyformán tesszük.

Már három év telt el azóta, hogy az utolsó összetűzésünk volt a Griffin családdal.

Az az este megváltoztatta az életemet.

Egy vacsorával kezdődött, körülbelül olyanal, mint ez is, csakhogy akkor a családi házunk tetőteraszán voltunk – még mindannyian együtt laktunk. Megnéztük a tűzijátékot a tó fölött, mert tudtuk, hogy a Griffin család szülinapi partit rendez a legfiatalabb lányuknak.

Milyen más lenne az életünk, ha akkor nem láttuk volna azt a tűzijátékot! Ha Aida nem valamiféle kihívásnak vagy hívó szónak tekintette volna.

Emlékszem, ahogy tükröződtek a szemében a színes, felrobbanó fények, amikor felém fordult, és azt súgta: „Lógjunk be a buliukra!”

Belopakodtunk a Griffin-birtokra. Aida ellopta a dédapjuk óráját, és véletlenül tüzet okozott a könyvtárban. Emiatt aznap este Callum Griffin utánunk eredt, és a módon csapdába ejtett minket. Aztán a testőre eltörte a térdemet.

Ez a törés teljesen más irányba fordította az életemet.

Azelőtt semmi más nem érdekelt a kosárlabdán kívül. Mindennap órákig játszottam. Nehéz visszaemlékezni arra, mennyire kitöltötte az életemet. Bárhová mentem, ott volt velem egy labda. Minden szabad percemben a pattogtatást gyakoroltam, meg azt, hogyan adogassam át a labdát a két kezem között. Minden este régi meccseket néztem a tévében lefekvés előtt. Azt olvastam, hogy Kobe Bryant addig nem hagyta abba a gyakorlást, amíg legalább négyszáz kosarat nem dobott egy nap. Én úgy döntöttem, hogy naponta ötszázat fogok dobni, ezért még órákig ott maradtam a rendszer edzések után, amíg a takarító le nem kapcsolta a vilanyt a tornateremben.

A labda tapintása és ritmusa beleégett az agyamba. Érdes felülete volt a legismertebb dolog számomra a világon, a legismertebb hang pedig a tornacipők nyikorgása a keményfa padlón.

Ez volt életem igaz szerelme. Sokkal fontosabb volt, mint a lányok, az evés, a szórakozás vagy bármi más.

Amikor a testőr a csizmájával a térdembe rúgott, és éreztem azt a mindent elhomályosító, hátborzongató fájdalmat, már tudtam, hogy az álomnak vége. A profik felépülnek a sérülésekből, de a sérült játékosokból soha nem lesznek profik.

Egy éven keresztül tagadásban éltem. Minden egyes nap részt vettem a rehabilitáción. Kibírtam a műtéteket, a meleg borogatásokat, a hideg borogatásokat, az ultrahang-terápiát a sérült szöveten, a környező izmok elektromos stimulációját, valamint a fizioterápia végtelenül hosszú, unalmas óráit.

Naponta jártam konditerembe, igyekeztem a testem többi részét a lehető legerősebbre edzeni. Tizenöt kiló izmot szedtem fel a korábbi vékony alakomra.

De mind hiába volt. A sántításom elmúlt, a gyorsaságom viszont soha nem tért vissza. Amikor azon kellett volna dolgoznom, hogy gyorsabb és pontosabb legyek, még arra a szintre sem sikerült visszajutnom, ahol korábban voltam. Az árral szemben úsztam, miközben lassan sodródtam lefelé.

Most pedig azzal a furcsa alternatív valósággal kell együtt élnem, hogy a Griffinek a legközelebbi szövetségeseink. A húgom, Aida ahhoz a férfihöz ment feleségül, aki megparancsolta a testőrének, hogy törje el a térdemet.

Az a furcsa, hogy nem gyűlölöm Callumot. Jól bánik a húgommal. Örülten szerelmesek egymásba, és született egy kisfiuk is – mindkét család örököse –, Miles Griffin.

A Griffinek betartották a házassági szerződés rájuk eső részét. Lojális partnerek azóta is.

Én viszont még mindig kibaszottul dühös vagyok.

Mindennap itt van bennem ez a kavargó, forrongó düh.

Mindig is tudtam, miből él a családom. Ez legalább anyyira a Gallók életének szerves része, mint amennyire a vérünk és a csontunk. Maffiózók vagyunk.

Ezt soha nem kérdőjeleztem meg.

Csak azt hittem, van más választásom.

Azt hittem, létezhetek ennek a világnak csupán a szélén anélkül, hogy belefolynék, és azzal foglalkozhatok az életben, amivel én akarok.

Nem jöttem rá, hogy ez az élet máris leláncolt, és nincs más választásom. Így vagy úgy, de végül úgyis belefolytam volna ebbe az egészbe.

Miután eltört a térdem, természetesen kiraktak a csapatból, és a testvéreim egyre többször kértek meg, hogy segíts nekik egy-egy munkában.

Amikor Nessa Griffint elrabolták, csatlakoztunk a Griffinekhez a lengyel maffia elleni vendettájukban. Azt hittem, én csak erősítésnek vagyok ott, maximum őrszemnek, aztán láttam, hogy az egyik lengyel katona fegyvert fog a testvéremre, és az ösztönöm átvette az irányítást. Felemeltem a kezemet, a férfi szeme közé szegeztem a pisztolyt, majd gondolkodás nélkül meghúztam a ravaszt.

A férfi hátraesett. Arra számítottam, hogy rám tör valamilyen érzés: döbbenet, rémület, bűntudat.

Ehelyett... abszolút semmit nem éreztem. Elkerülhetetlennek tűnt, mintha eleve az lett volna megírva számomra, hogy megöljek valakit. Mintha mindig is ez lett volna az igazi természetem.

Ekkor jöttem rá, hogy valójában nem vagyok jó ember.

Pedig mindig is annak tartottam magam. Szerintem ezzel mindenki így van.

Azt gondoltam, melegszívűbb vagyok, mint a fivérem, Dante. Kevésbé pszichopata, mint Nero, és sokkal felelősségteljesebb, mint Aida. Kedves, szorgalmas, jó embernek hittem magam.

Abban a pillanatban azonban rádöbbsentem, hogy bennem is megvan az erőszak. És az önzőség. Nem akartam feláldozni a testvéremet valaki más miatt. Magamat pedig még annyira sem. Hajlandó voltam bántani vagy megölni egy másik embert. Vagy ennél még sokkal rosszabbat is tenni.

Furcsa dolog ezt felismerni magamban.

Végignézek az asztalnál ülő testvéreimen. Így vagy úgy, de mindannyiuknak vér tapad a kezéhez, bár ránézésre ezt senki sem gondolná. Vagyis talán Dantéről igen – az ő keze úgy néz ki, mint egy sebhelyekkel tarkított baseballkesztyű. Arra teremtették, hogy széttépjen embereket. Ha gladiátor lenne, a rómaiak egy oroszlánnaal tennék össze, hogy ki-egyenlített legyen a küzdelem.

Viszont mindannyian boldogabbnak tűnnek, mint évek óta bármikor.

Aida szeme ragyog, az arca kipirult a bortól. Amíg szoptatott, nem tudott inni, ezért most boldog, hogy végre megint becsíphet egy kicsit.

Dante arcáról elégedettség sugárzik, mintha máris egy utcai kávézóban ülne Párizsban. Mintha már elkezdte volna az élete hátralevő részét.

Még Nero is megváltozott, pedig ő az, akiről sosem gondoltam volna, hogy megtalálja a boldogságot.

Ő mindig is annyira kegyetlen volt, tele haraggal. Igazság szerint kamaszkorunkban szociopatának tartottam – láthatóan senkivel sem törődött, még a saját családjával sem. Igazából egyáltalán nem.

Aztán megismerte Camille-t, és teljesen megváltozott. Azt nem mondom, hogy rendes ember lett belőle – mert még mindig baromi kegyetlen.

Ám eltűnt az a nihilista stílusa. Most sokkal összeszedettebb és elszántabb, mint valaha. Most már van vesztenivalója.

– Meg fogsz tanulni franciául? – kérdezi Aida Dantétól.

– Igen – mordul fel a bátyám.

– Ezt nem tudom elképzelni – jegyzi meg Nero.

– Képes vagyok megtanulni franciául – vágja rá védekezőn Dante. – Nem vagyok idióta.

– Nem az intelligenciáról van szó – magyarázza Aida –, hanem az akcentusodról.

– Ezt hogy érted?

Aida és Nero vidáman egymásra néznek.

– Még az olasz akcentusod... sem valami jó – feleli Aida.

– Te meg miről beszélsz?

– Mondj valamit olaszul! – biztatja Aida.

– Jól van – vágja rá Dante dacosan. – *Voi due siete degli stronzi!* Ti ketten seggfejek vagytok!

A mondat helyes, a probléma az, hogy Dante még mindig a monoton chicagói kiejtésével beszél, ezért a mondat inkább így hangzik: *Voj dúvéj sziétáj déglí sztráncí.* Mintha egy közép-nyugati földműves próbálná felolvasni egy pucos olasz étterem étlapját.

Aida és Nero felkacag, és én is halkan felhorkanok. Dante a homlokát ráncolva néz ránk, még mindig nem hallja magát.

– Mi az? – kérdezi. – Mi olyan rohadt vicces ebben?

– Jobb lesz, ha inkább hagyod, hogy Simone beszéljen – tanácsolja neki Aida két kuncogás között.

– Soha nem éltem Olaszországban! – morog Dante. – Viszont beszélek egy kicsit arabul, amit ti, kacagó hiénák, nem mondhattok el magatokról. – Amikor ők ketten még mindig nem hagyják abba a nevetést, Dante hozzáteszi: – Elmentek ti a picsába! Ismerem a kultúrákat.

– Talán csak a joghurtkultúrákat – vágja rá Nero, amittől csak még jobban nevetnek.

Szerintem régen Dante egymáshoz koccintotta volna a fejüket, most azonban, hogy már apa és férj, felülemelkedett ezen az ostobaságon. A fejét rázva int a csaposnak, hogy kér még egy italt.

Aida semmin sem emelkedett felül azóta, hogy anya lett. Amikor látja, hogy Dante már nem reagál többé az ugratásra, körülnéz az asztalnál ülőkön, és szürke szeme rajtam állapodik meg.

– Sebnek van érzéke a nyelvekhez – jelenti ki. – Emlékszel, amikor visszajöttünk Szardíniáról, és azt gondoltad, hogy olaszul kell beszélned a vámtiszttel? Folyton azt kérdezgette, hogy tényleg amerikai állampolgár vagy-e, te meg semmi mást nem mondtál, csak azt ismételtetted, hogy *il mio nome è Sebastian*.

Ez igaz. Hétéves voltam, és zavarba jöttem, hogy minden felnőtt engem bámul, és rám förmed. Úgy lebarnultam az olasz nyaraláson, hogy teljesen úgy néztem ki, mintha

apám elrabolt volna a Costa Reiről, és megpróbált volna átcsempészni az óceán túlsópartjára.

A vámtestet többször is megkérdezte: „Ez a te családod? Amerikai vagy?” Én pedig valami ok miatt úgy döntöttem, hogy kizárólag az anyanyelvén válaszolok neki, pedig beszélt angolul is. Akkor csupán annyit tudtam ismételgetni, hogy „a nevem Sebastian”.

A francba, hogy Aida emlékszik erre... Még csak ötéves volt. Csakhogy sosem felejt el semmi kínos dolgot, amit később a legalkalmatlanabb időben szóba hozhat.

– Még tovább akartam maradni azon a nyaraláson – felelem Aidának hűvösen.

– Jó stratégia – mondja. – Majdnem örökre ott maradtál.

Hiányozni fog Dante. Hiányozni fog minden testvérem, miután elmennek, és a saját életüket élik.

Bosszantóak és kibírhatatlanok néha, de szeretnek engem. Ismerik minden hibámat, minden bűnömet, és így is elfogadnak. Tudom, hogy bármikor számíthatok rájuk, és bárhová eljönnek miattam. Ez egy nagyon erős kötelék.

– Majd elmegyünk meglátogatni titeket – mondom Danténak.

Erre halványan elmosolyodik.

– De ne mind egyszerre, ha lehet! Nem akarom elriasztani Simone-t, miután végre összeházasodtunk.

– Simone szeret engem – jelenti ki Aida. – És már kezdem megvesztegetni a gyerekeidet is, hogy belopjam magam a szívükbe. Tudod, az a módja annak, hogy a kedvenc nagynénjük legyenek, hogy... hangos és veszélyes ajándékokat adok nekik, amiket a szüleik nem engednék meg.

– Biztosan ezért kedvelted Francesco bácsit is – jegyzem meg. – Tőle kaptad az íjat és a nyilakat.

Aida szeretetteljesen elmosolyodik.

– Mindig is rajongtam érte.

Én is. Csakhogy két évvel az után a bizonyos ajándék után elvesztettük őt. A *Bratva* levágta az ujjait, és élve elégette. Ezután két évig tartó vérfürdő következett az oroszokkal. Apám úgy dühöngött, ahogy még soha nem láttam azelőtt. Elkergette az oroszokat a területükről a város nyugati oldalán, és bosszúból nyolc emberüket megölte. Azt nem tudom, mit csinált azzal a *bratokkal*, aki felgyújtotta Francesco bácsit, de emlékszem, hogy aznap este csupa vér volt az inge, amikor hazajött – annyira, hogy fehér rész nem is látszott rajta.

Még mindig megvan a nagybátyámtól kapott, kedvenc ajándékom: egy Szent Eusztákot ábrázoló, kis aranymedál. Mindennap a nyakamban lóg.

Francesco bácsi jó ember volt: vicces és elbűvölő. Mindennel kapcsolatban szenvedélyes. Imádott főzni és teniszezni. Többször elvitt engem és Nerót a tenispályára, hogy kettő az egy ellen játsszunk, és minden alkalommal szarrá vert bennünket. Nem volt magas, inkább zömök, de úgy volt képes a pálya leghátsó sarkába ütni a labdát, hogy még épp a vonalon belül maradt. Képtelenség volt visszaütni. Nero meg én megizzadtunk, lihegtünk, és valahányszor együtt játszottunk, megesküdtünk, hogy ez lesz az az alkalom, amikor végre legyőzzük őt.

Néha azt kívánom, bárcsak visszajönne egy napra, hogy megnézzé, milyen felnőtt lett belőlünk. Hogy egyenrangú társként beszélgessünk.

Néha ugyanezt kívánom anyámnak is.

Soha nem látta, mivé lettem.

Kíváncsi vagyok, vajon boldog lenne-e.

Sosem szerette a maffiaéletet. Nem vett róla tudomást, úgy tett, mintha nem tudná, mit csinál a férje. Koncertzongorista volt, amikor apám először megpillantotta a színpadon. Azután fáradhatatlanul üldözni kezdte. Apám sokkal idősebb volt nála. Biztosra veszem, hogy anyámat lenyűgözte a nyelvtudása – három nyelven beszél –, a műveltsége és a választékos beszédmódja. Biztos, hogy hatással volt rá az őt körülvevő tekintély is. Apám akkor már Chicago donja volt, az egyik legbefolyásosabb ember a városban. Anya imádta azt, *aki* volt, azt viszont nem, *amit* csinált.

Vajon mit gondolna rólunk? Arról, amit tettünk?

Mi csak létrehoztunk egy hatalmas ingatlanberuházást a South Shore-on. Vajon lenyűgözné őt, vagy azt gondolná, hogy minden épületet olyan pénzből építettünk, amelyhez vér tapad? Vajon csodálná az építményeket, vagy félne, vajon hány csontváz nyugszik az alapjaiban?

A csapos leteszi az italt Dante elé.

– Hozhatok még valakinek valamit? – kérdezi.

– Igen! – vágja rá azonnal Aida.

– Naná! – ért egyet vele Nero.

– Én nem kérek – felelem. – Én megyek.

– Hová ez a nagy sietség? – kérdezi Nero.

– Sehová – vonom meg a vállam.

Nem tudom, hogy magyarázzam el, hogy türelmetlen és nyugtalan vagyok. Talán féltékeny is, amiért Dante elutazik Párizsba a feleségével. Talán irigylem Aidát és Nerót. Olyan biztosnak tűnnek, mint akik megtalálták az útjukat, és boldogok az életben.

Én nem vagyok az. Nekem fogalmam sincs, mi a francot csinálók.

Dante feláll, hogy kiengedjen a bokszból, ám mielőtt elmennék, magához ölel. Súlyos karjával majdnem össze-roppantja a bordáimat.

– Köszönöm, hogy eljöttél ma este! – mondja.

– Ez csak természetes. Küldj nekünk képeslapot!

– Picsába a képeslappal! Nekem csokit küldj! – szól közbe Aida.

Intek neki, aztán Nerónak is.

– Jó ideje nem ivott már bort – mondom a bátyámnak.

– Jobb lenne, ha hazavinnéd.

– Jól van, elviszlek – feleli Nero Aidának –, viszont kurvára megbánod, ha a kocsimba hánysz!

– Soha nem tennék ilyet – feleli Aida.

– Már volt rá példa – mordul fel Nero.

Otthagynom őket a bokszban, és kilépek a meleg, chicagói estébe. Nyár van – még este tíz órákor sem csökken jelentősen a hőség.

A folyó közelében vagyunk. Akár haza is sétálhatnék a Randolph Streeten, de inkább a folyópartot választom, elmegyek az éttermek előtt, amelyek fényfüzérei a sötét vízben tükröződnek. Átmegyek a River North negyedbe, ahol az utcák csendesebbek, és kevésbé vannakivilágítva. Zsebre tett kézzel ballagok. Ez egy jó környék, én pedig két méter magas vagyok. Nem aggódom amiatt, hogy kirabolnak.

Ennek ellenére feszült leszek, amikor sikítást hallok. Körülnézek, honnan jöhet a hang.

Körülbelül ötven méterre tőlem a járdán megpillantok egy szőke lányt, aki egy fekete ruhás férfival dulakodik.

A férfi nagy termetű, borotvált fejére az egyik oldalon egy nyíl van tetoválva. Úgy látom, mintha a kocsija nyitott csomagtartójába akarná gyömöszölni a lányt.

A lány az öltözete alapján valamilyen buliba készülhetett, ugyanis miniruhát és tűsarkú cipőt visel. A magas sarok nem segít abban, hogy megőrizze az egyensúlyát, amikor a férfi felemeli a földről, és megpróbálja betuszkolni a csomagtartóba. A lány kiszabadítja az egyik kezét, és hatalmas pofont kever le a férfinak. Olyan nagyot, hogy még én is hallom a csattanását ilyen távolságból. A férfi válaszul még erősebben üti őt pofon.

Na, ez már feldühít. Mielőtt észbe kapnék, hogy mit csinálok, a férfi felé rohanok a járdán.

Éppen sikerült betennie a lányt a csomagtartóba, ám mielőtt lezárhatná a fedelet, oldalról nekimentek. A vállammal ütközöm neki, hátralökve egy kovácsoltvas kerítésnek.

A férfi odacsapódik, ám a következő pillanatban ismét talpra áll, és mindkét öklét felemelve támad rám.

Igazság szerint nincs nagy tapasztalatom a verekedésben – még csak három vagy négy összetűzésben vettem részt, Nero viszont már legalább százban. Ennek ellenére baromi magas srác vagyok, és hosszú a karom. És mivel két idősebb fivérem van, megtanultam egyet s mást a küzdelemről.

A fickó villámgyorsan támad rám, ide-oda repked az ökle. Magam elé emelem a karomat, és többnyire hárítom is az arcomra irányuló ütéseit. Néhány találatot bevisz a testemre, ami nem valami kellemes érzés, de közben folyton figyelem, mikor tudok visszatámadni. Amikor egy újabb vad jobbegyenest küld az arcom felé, oldalra lépek,

és bal kézzel a szeme közé ütök. Ettől hátrarándul a feje, de még így is visszatámad, csak már nem olyan nagy erővel.

Széles, ronda arca van. A fogai elszíneződtek, a bőrének olyan színe van, mint a nyers kenyértésztának. Dühösen vicsorog rám, izzad és zihál, miközben erős ütésekkel küld felém, de azok nem érik el az arcomat.

Én nem vagyok mérges. Igazság szerint percről percre egyre hidegebb és számítóbb leszek. Azon kapom magam, hogy úgy elemzem, mintha egy videójáték szereplője lenne. Keresem a módját, hogyan tudnám a leggyorsabban elintézni.

Ismét ütni kezdem, ezúttal az arcát és a hasát. Minden egyes ütés erőteljes és megfelelő, mintha egy bokszsákot püfölnék. Valahányszor a seggfej felnyög, igazi öröm tölt el.

Behúz egyet a számra, mire vér ízét érzem a nyelvemen. Ez csak még jobban feldühít. Megmarkolom az arcát, mintha egy kosárlabdát fognék, majd a fejét a kovácsoltvas kerítéshez ütöm. Megcsinálom ugyanezt háromszor vagy négyszer, amíg ki nem alszik a fény a szemében, és a járda kövére nem rogy. Nem is próbálom tompítani az esését.

Eközben a szőke lány kimászik a csomagtartóból. Amikor meglátja, hogy a támadója eszméletlenül hever a földön, odaszalad hozzá, és a hasába rúg.

– *Stob u tyejbá hui v lbu vírosz!* – kiáltja neki, aztán hátralandíti magassarkús lábát, és megint belerúg.

Őszintén szólva egy percre meg is feledkeztem a lányról, miközben a fickót igyekeztem összeverni. Most viszont megfordulok, és most először igazán szemügyre veszem.

Magas, és ha én mondom, akkor ez így is van. Biztos, hogy ebben a magas sarkú cipőben több mint száznyolcvan centi. Az arcán harag lángol, úgy néz ki, mint egy bosszú-

álló valkűr. Világosszőke haját magas lófarakba fogta össze. Az arcvonásai határozottak és egzotikusak – magas arcsont, mandulavágású szem, telt ajak, ádáz fehér fogsor. És a teste...

Lelkiismeret-furdalásom van, hogy ilyesmire gondolok, miközben egy fickó az imént próbálta elrabolni. Csakhogy totális képtelenség nem észrevenni ezt a szűk ruhába csomagolt, amazonszerű alakot. Telt mell, vékony derék, hosszú láb... Alig tudom levenni a tekintetemet a testéről, hogy ismét a szemébe nézzek.

– Jól vagy? – kérdezem tőle.

A bal arca vörös és feldagadt, ott, ahol a férfi pofon vágta. Látom az ujjai lenyomatát a lány bőrén.

– Naná, hogy jól vagyok! – vágja rá dühösen. Enyhe akcentussal beszél. Biztosra veszem, hogy az előbb oroszul kiáltott valamit a támadójának.

– Mit mondtál annak a fickónak?

– Tessék?

– Amikor belerúgtál..., mit mondtál neki?

– Ja! – rázza meg türelmetlenül a fejét. – Valami olyasmit jelent, hogy „nőjön fasz a homlokodra!”

Felhorkanok.

– Komolyan?

– Igen – válaszolja, és a homlokát ráncolva néz rám. – Ez egy közismert sértés Oroszországban. Hidd el, nagyon durva. Nem tetszene neki, ha hallaná, amit mondtam.

– Hát most már szart se hall. De azért megérdemelte.

– Azt érdemelné, hogy kiheréljék! – kiált fel a lány, és a földre köp az ott heverő támadója mellé. Különös, a köpés a lehető legtávolabb áll a nőies viselkedéstől, mégis fur-

csán vonzónak találok. Ez a lány vadnak és idegennek tűnik, mintha egy harcos hercegnő lenne.

És ha már itt tartunk...

– Ismered ezt a férfit? Miért akart foglyul ejteni?

Erre éles, elutasító hangot hallat:

– Úgysem értenéd.

Ettől csak még kíváncsibb leszek.

– Mi lenne, ha próbára tennél?

Tetőtől talpig végignéz rajtam, mintha megpróbálná megfejtetni, mit akarok. Végül megvonja a vállát, talán úgy gondolja, magyarázattal tartozik nekem.

– Apám befolyásos ember, és sok ellensége van. Gondolom, ez a fickó itt úgy hitte, könnyebb, ha engem támad meg apám helyett.

– Ki az apád?

– Alekszej Jenin – válaszolja, de nem számít arra, hogy ez a név bármit is mond nekem.

Pedig felismerem. Ő a *Bratva* chicagói feje. Vagy jobban mondva ő az új főnök, miután a Griffinek megölték a régit.

– És *téged* hogy hívnak? – kérdezem tőle.

– Jelena Jenina – feleli, és büszkén felszegi az állát.

– Sebastian Gallo – válaszolom neki.

Nem látom a felismerés szikráját a szemében. Úgy látszik, nem ismeri a családomat.

Ehelyett ismét bizalmatlanul méreget.

– Miért vagy ilyen magas? – kérdezi, mintha gyanús lenne, hogy valaki ilyen nagyra nőtt.

– Genetika – felelem színtelen hangon.

– Nem. – Megrázza a fejét. – Tudod, hogy kell verekedni.

Mit csinálsz?

– Úgy érted, mi a munkám?

– Igen, hát persze hogy úgy értem! – csattan fel.

Mulatságosnak találom, hogy láthatóan egy kicsit sem hálás azért, hogy megmentettem. Sőt inkább gőgös és dölyfös.

Nem tudom, hogy válaszoljak a kérdésére.

Az utóbbi időben nagyon sokféle munkát végeztem, és mind a családi üzlethez kapcsolódott: az alvilági szerencsejáték-bizniszt vezettem. Az éttermeink és a klubjaink különböző problémáit oldottam meg. Emellett dolgoztam még egy kicsit a South Shore-i projekten is, bár azt leginkább Nero vette át.

– A családomnak vannak bizonyos üzleti vállalkozásai – felelem kitérően. – Éttermek meg ilyesmi.

– Hm – hümmög a lány még mindig gyanakodva.

– Hová mész? Akarod, hogy elkísérjelek? – ajánlkozom.

– Miért is ne? – feleli, mintha ő tenne nekem szívességet ezzel. – Nincs messze.

– Csak egy pillanat... – Megmarkolom a támadója ruháját a mellkasán, felemelem, a feje erőtlenül oldalra bukik. Beteszem a saját kocsija csomagtartójába, majd lezárom a fedelét. – Eljátszadozhat, hogy kijusson innen, miután felébredt.

A lány felnevet.

– Nocsak, nocsak... És én még azt gondoltam, hogy rendes fiú vagy ezzel az arccal.

– Ezzel az arccal? – vigyorgok.

– Igen. Sima bőr. Nagy szem. Selymes haj. Mint egy kisbaba.

Látom, hogy megpróbál felbosszantani, de nem kapom be a csalit.

– Te pedig szerintem úgy nézel ki, mint egy viking – válszolgolom neki.

Nem akar mosolyogni, de látom, tetszik neki.

A szeme rendkívül szokatlan színű: inkább ibolyakék, mint kék, nagyon szembetűnő a szőke haja és a fehér bőre mellett. Még sosem találkoztam ilyen nővel, mint ő.

Senkire sem hasonlít, akit ezen a környéken valaha láttam.

– Szóval hová megyünk?

– Mi ez a többes szám? – kérdezi.

– Buliba? – erősködöm. – Szeretem a bulikat.

– Téged nem hívtak meg – mondja, de halvány mosoly játszik telt ajkán.

– Lefogadom, hogy te be tudsz vinni engem.

– Talán. Ha a randipartnerem lennél.

Lenézek rá, és most már teli szájjal vigyorgok.

– Mit kell tennem ahhoz, hogy a randipartnered legyek?

